

j. soud, jemuž jest přikázána pravomoc ve věcech obchodních, který by byl příslušným vzhledem k výši pohledávky v řízení sporném, tedy buď samostatný obchodní soud neb okresní soud pro věci obchodní a, není-li jich, obchodní senát soudu sborového prvé stolice, pokud se týče soud okresní (srv. čl. 3 obch. zák.). Místně příslušným je pak pro povolení prodeje podle čl. 310 obch. zák. ten z jmenovaných právě soudů, u něhož by mohl býti žalován věřitel (srv. v čl. 310. slova »u obchodního soudu pro věřitele příslušného«). Jest tudíž v souzeném případě, poněvadž jde o pohledávku 5.000 Kč převyšující, a navrhovatel má své řádné bydliště v L., pro povolení prodeje věcně i místně příslušným obchodní senát krajského soudu v L. a postupoval rekursní soud správně, zrušiv usnesení okresního soudu a nařídív, by věc postoupil uvedenému právě soudu jako soudu příslušnému.

Čís. 7665.

Proti usnesení odvolacího soudu, jímž bylo jako nepřipustné odmítnuto odvolání z usnesení prvního soudu, jímž bylo rozhodnuto o žalobním nároku obmezeném na útraty, jest přípustným rekurs na dovolací soud.

Bylo-li rozhodnutí prvního soudu o žalobním nároku, obmezeném na útraty, vydáno ve formě usnesení, jest odvolání z něho nepřipustné.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1927, R I 1101/27.)

Za sporu obmezili žalobci žalobní nárok na útraty. Soud první stolice usnesením návrh zamítl. Odvolací soud odvolání odmítl. Důvody: Ve sporném řízení zná zákon dvojí opravný prostředek: proti rozsudkům odvolání (§ 461 c. ř. s.) a proti usnesením rekurs (§ 514 c. ř. s.). Rekurs připouští zákon výjimečně i proti rozsudkům, napadá-li se toliko výrok o útratách (§ 55 c. ř. s.). Tyto opravné prostředky nesmějí býti zaměňovány a jest proto nepřipustno, by usnesení bylo napadáno odvoláním a rozsudek, nejde-li o případ § 55 c. ř. s., rekurs. V souzeném případě byla žaloba omezena na útraty sporu a rozhodl proto procesní soud spor zcela správně usnesením. Právě proto, že spor byl rozhodnut usnesením, měli žalobci rozhodnutí procesního soudu napadati rekurs, nikoli odvoláním. Nepřipustným by nebylo odvolání jen tehdy, kdyby šlo toliko o nesprávné označení opravného prostředku, neboť to není věcnému jeho vyřízení na závažu (§ 84 druhý odstavec c. ř. s.). Než o takovýto případ tu nejde, neboť z obsahu odvolání a z toho, že odvolání bylo podáno dvojmo, jest patrné, že žalobcům nešlo o rekurs, nýbrž o odvolání. To žalobci v odvolání i sami výslovně doznávají. Odvolání je nepřipustné a bylo proto podle § 471 čís. 2 c. ř. s. odmítnuto.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Především třeba řešiti otázku, zda rekurs žalobců, nazvaný jimi revisní stížností, jest přípustným, ježto podle § 528 c. ř. s. nelze si stěžovati

do rozhodnutí soudu druhé stolice o útratách. Tuto otázku dlužno zodpovědět ve prospěch stěžovatelů, neboť předmětem napadeného usnesení odvolacího soudu nebyly útraty sporu, nýbrž přípustnost odvolání proti usnesení prvního soudu o žalobním nároku, jenž byl arci obmezen na útraty. Takovéto usnesení nelze posuzovati podle § 528 čřs., nýbrž podle § 519 čis. 1 čřs., jenž výslovně připouští rekurs proti všem usnesením odvolacího soudu, jimiž bylo odvolání odmítnuto jako nepřipustné. Označení rekursu jako revísní stížnost jest ovšem mylné, neboť není napadeno usnesení soudu druhé stolice, jímž bylo přezkoumáno usnesení prvního soudu, ale toto omylné označení nemůže býti podle § 84 druhý odstavec čřs. stěžovatelům na škodu.

Rekurs jest neopodstatněn. Stěžovatelé přehlédli, podávaiíce odvolání, že rozhodnutí prvního soudu bylo vydáno ve formě usnesení, a že jedině přípustným opravným prostředkem proti usnesením jest podle § 514 c. ř. s. rekurs. O tom nebylo a vzhledem k jasnému předpisu zákona ani nemohlo býti sporu. Sporno bylo, zda první soud má v případech, kde žaloba byla obmezena na útraty, rozhodnouti rozsudkem či usnesením a kterým opravným prostředkem má býti napadeno jeho rozhodnutí, když se stalo rozsudkem. Tato sporná otázka byla rozřešena již plenárním usnesením ze dne 20. května 1924 čis. 3568 sb. n. s., že jest rozhodnouti usnesením. Neprávem dovolali se stěžovatelé v odvolání rozhodnutí čis. 2178 sb. n. s., neboť v onom případě rozhodl první soud rozsudkem. V souzeném případě rozhodl správně usnesením, proto odvolací soud právem a v souhlase se zdejším plenárním usnesením ze dne 28. listopadu 1921 čis. 1309 sb. n. s., na jehož podrobné odůvodnění se poukazuje, odmítl odvolání proti tomuto usnesení, jako nepřipustný opravný prostředek. Ustanovení § 84 druhý odstavec čřs. nepřicházelo v úvahu, poněvadž z obsahu odvolání plyne zcela nepochybně, že tento opravný prostředek byl zvolen úmyslně, že tedy nejde o pouhé omylné jeho označení. Rekursu nemohlo se dostatí úspěchu.

Čís. 7666.

Neuplatňoval-li věřitel, přihlašuje pohledávku k vyrovnání podle práva platného na Slovensku, zástavního nebo zadržovacího práva a trval-li na hlasovacím právu pro celou svou pohledávku, dlužno míti za to, že se vzdal oddělného práva.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1927, Rv I 376/27.)

Žalobci přihlásili se koncem roku 1921 jako pachtýři lihovaru v Š. u Nitry za členy žalovaného družstva, byli v květnu 1922 přijati za členy a složili členské podíly úhrnem 8.000 Kč. V podepsané písemné přihlášce podrobili se žalobci stanovám, jednacímu řádu a všem usnesením valných hromad. Dopisem ze dne 24. listopadu 1923 oznámili žalovanému družstvu odevzdání pachtovaného lihovaru firmě W., žalovaná vzala oznámení dopisem ze dne 13. prosince 1923 na vědomí s tím, že členské po-